

Arrest

nr. 320 676 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 29 maart 2022, dient op 30 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 januari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 21 juni 2023 en 31 oktober 2023.

1.3. Op 6 februari 2024 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun etnie te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Gawchak in de provincie Nangarhar, waar u heel uw leven heeft gewoond. U ging naar school tot de zevende graad van het onderwijs.

Toen u naar school ging werd u vaak lastiggevallen door de taliban die u vroegen naar uw broer. Uiteindelijk sloot u zich aan bij de nationale politie, waar u ongeveer vier jaar diende. U was gestationeerd in de provincie Zabul waar u in verschillende controleposten langsheen de hoofdweg gewerkt heeft. Toen u, ongeveer vijf of zes maanden voor de val van het voormalige regime, naar huis ging op verlof, kwamen de taliban bij u thuis langs. De taliban waren op zoek naar u en kwamen met geweld het huis binnen om u te zoeken. U kon zich op tijd verschuilen door via het dak van uw woning naar het huis van de burens te springen, u bleef één of twee dagen bij uw burens. De dag nadat de taliban u waren komen zoeken, kwamen ze opnieuw langs en twee dagen later stuurden ze een dreigbrief naar uw ouderlijk huis. Op dat moment was u al teruggekeerd naar uw job. Drie tot vijf dagen nadat de dreigbrief was gestuurd, vernam u pas iets over het bestaan van die brief. U besliste om het land te verlaten.

U bent rond maart 2021 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk zou ongeveer anderhalf jaar geduurd hebben. U heeft in Griekenland uw vingerafdrukken laten nemen, nl. op 18 juni 2021 en op 13 juli 2021. U heeft in Griekenland op 18 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. U diende eveneens in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in op 8 maart 2022. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 29 maart 2022 en u heeft hier een dag later een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw originele bankkaart en politiebade, een originele dreigbrief van de taliban, een originele brief van de dorpsouderen, een originele foto van uzelf in uniform, uw originele 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de 'taskara' van uw vader, een kopie van de IDkaart van uw broer, een kopie foto van uw overleden moeder, de originele bankkaart en originele militaire badge van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij een terugkeer naar Afghanistan bent u bang gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst wordt uw nood aan internationale bescherming ondermijnd door uw selectiviteit inzake het Europese land dat uw verzoek mocht behandelen. U verklaart dat uw vingerafdrukken genomen werden in Griekenland, Oostenrijk, Zwitserland en Servië (CGVS 1, p.15). U stelt echter ook dat u in voorgenoemde landen nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS 1, p.15). De EURODAC-hit bewijst het tegendeel: uw vingerafdrukken werden in Griekenland en Oostenrijk genomen, én dit wel degelijk in kader van een verzoek om internationale bescherming (zie informatie DVZ, toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u niet de waarheid vertelt over uw eerdere asiolverzoeken in Europa, nl. in zowel Griekenland als Oostenrijk, doet de wenkbrauwen fronsen, zeker wanneer blijkt dat u in Griekenland

een volledige asielprocedure heeft doorlopen. Zo kon worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland werd geweigerd, alsook uw beroep tegen deze negatieve weigering er werd verworpen. Pas wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS hiermee werd geconfronteerd, gaf u toe in Griekenland een asielverzoek te hebben ingediend (CGVS2, p.9). Uw verklaringen getuigen geenszins van enige oprechtheid ter zake.

Verder dient evenzeer te worden vastgesteld dat u in Oostenrijk evenzeer een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar toch doorreisde naar België zonder het resultaat van die procedure af te wachten. Dat u doorreisde naar België ondermijnt de nood aan bescherming die u in uw hoofde aanhaalt. Ook omtrent uw identiteit zijn er enige twijfels gerezen: zo blijkt dat u in Oostenrijk een andere naam en geboortedatum gebruikte dan degene die u in België opgaf. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat uw naam 'H.T. (...)' (in plaats van 'A.T.G. (...)', de naam die u opgaf in Griekenland en in België) is en dat u geboren bent in het jaar 1996 (ipv. 1997 zoals verklaard in Griekenland en België). Wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud de vraag werd gesteld of u ooit een andere naam of geboortedatum heeft gebruikt, geeft u aan nooit een andere naam en geboortedatum gebruikt te hebben. Er kan worden opgemerkt dat u doorheen uw reis door Europa verschillende namen en geboortedata gebruikte. Bijkomend kan er worden vastgesteld dat u tijdens uw beide persoonlijk onderhouds een verschillende etniciteit opgaf. Zo verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u een 'Pashtoun' bent maar Dari spreekt (CGVS1, p.3), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zonder aarzelen aangaf van 'Tadzjiekse' etnie te zijn (CGVS2, p.3). Ten aanzien van de DVZ stelde u dan weer van origine een 'Arab' te zijn (zie vragenlijst DVZ, vraag 6d). Op basis van bovenstaande inconsistenties kan dan ook worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om een correct beeld van uw preciese identiteit en origine te geven. Doordat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit en achtergrond, moeten uw verklaringen reeds met enige terughoudendheid worden bekeken.

Wat vervolgens uw asielrelaas betreft, verklaart u lid te zijn geweest van de 'Afghaanse Nationale Politie' (ANP) en hier gedurende een periode van ongeveer drie jaar te zijn tewerkgesteld (CGVS 2, p.3). Hoewel u een aantal zaken kan vertellen over uw zogenaamde tewerkstelling bij de ANP, dient te worden opgemerkt dat er toch enkele elementen aanwezig zijn die ervoor zorgen dat de geloofwaardigheid en doorleefdheid van het door u aangemeten profiel in vraag kan worden gesteld. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u naar school ging tot de zevende graad, wat toch enige scholing en alfabetisering veronderstelt (CGVS1, p.4). Echter, wanneer u gevraagd wordt wanneer u bij de ANP begonnen bent, stelt u dat u niks kan zeggen over die datum aangezien u niet geschoold bent. U kan ook enkel gissen wat uw leeftijd op dat moment geweest zou zijn (CGVS1, p.7). Dit is niet ernstig. Eveneens wanneer gevraagd wordt welke rang u binnen de ANP had, verklaart u dat u geen specifieke rang had omdat u niet geschoold was; een uitleg die alweer geen hout snijdt gelet op uw eerdere verklaring dat u tot de 7e graad naar school ging (CGVS1, p.10).

Verder kan ook worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud meerdere keren aanhaalt voor de lokale politie (ALP) gewerkt te hebben (CGVS1, p.3 & 6). Gevraagd of u dan voor de lokale of voor nationale politie werkte, antwoordde u dan ineens voor de nationale politie gewerkt te hebben (CGVS1, p.7). Het is opmerkelijk dat u niet coherent bent wanneer u vertelt over uw tewerkstelling in Afghanistan, en dat u zowel de termen 'lokale' als 'nationale' politie door elkaar gebruikt en het onderscheid niet kan maken. Dit alles doet de wenkbrauwen fronsen en zorgt ervoor dat er vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid omtrent uw aangehaalde tewerkstelling. In dezelfde context moet opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heel duidelijk vermeldde dat u bij de 'snelwegpolitie' heeft gewerkt, waarvan u verder niet specificeert of het tot de lokale of nationale politie behoort (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 10 januari 2023, vraag 5).

Wat betreft de vervolgingsfeiten zijn er eveneens elementen aanwezig die ervoor zorgen dat daaraan geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt u dat er op een gegeven dag, toen u thuis op verlof was, op de deur werd geklopt. U wou opendoen maar uw moeder liet dat niet toe "omdat ze al zulke dingen had meegemaakt". Uw moeder zei dat u naar het dak moest vluchten (CGVS1, p.11). Dat uw moeder zomaar zou weten dat er onheil dreigde, nl. dat het de taliban was die aan de deur stond, is niet aannemelijk. Er was geen enkele manier waarop uw moeder dit kon geweten hebben.

Ook de manier waarop u stelt te zijn gevlucht, is niet plausibel. Dat de taliban, die aan de deur stond en de woning binnenviel niet zou hebben gemerkt dat u via het dak van jullie woning naar het dak van de woning ernaast vluchtte, kan moeilijk worden aangenomen. Aangezien zij in de meerderheid waren, zoals gebruikelijk gewapend waren, en de intentie hadden u te vinden, raakt het kant noch wal dat u ongezien langs de buitenkant van de woning (nl. het dak) bent kunnen ontkomen. Meer zelfs, dat u nog twee dagen onderdook bij die burens, zonder dat de taliban ook maar enige intentie hadden de naburige woning(en) te doorzoeken - ze zouden enkel uw ouderlijke woning hebben doorzocht -, kan in de door u geschetste context hoegenaamd niet overtuigen (CGVS1, p. 6 en CGVS2, p. 8).

Enkele dagen na dit incident stuurde de taliban een dreigbrief naar uw huis. Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u dat die dreigbrief werd verstuurd drie maanden nadat de taliban bij u thuis waren langs geweest (vragenlijst CGVS). Echter, tijdens uw eerste interview op het CGVS stelt u dan weer dat de brief slechts enkele dagen na het bezoek van de taliban bij u thuis werd gevonden. Toen u hiermee geconfronteerd werd, raakte u niet verder dan te zeggen dat dit misschien een misverstand is (CGVS1, p.12). Er kan worden

vastgesteld dat u niet consistent bent over de dreigbrief van de taliban en het tijdstip waarop u die brief zou ontvangen hebben.

Bijkomend legt u ook bevreemdende verklaringen af over het moment waarop de taliban een tweede keer bij u thuis zou zijn langs geweest. Bij DVZ verklaarde u dat u drie weken nadat de taliban voor het eerst was langsgekomen op uw werk werd gecontacteerd door uw familie, die u inlichtte dat de taliban een tweede keer naar u was komen zoeken (CGVS vragenlijst). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat de taliban de dag na het eerste bezoek een tweede keer zijn langsgekomen (CGVS1, p.12). U stelde dat u wekelijks met uw moeder in contact stond, dat zij dan drie weken gewacht zou hebben om u iets te vertellen over het tweede bezoek van de taliban is weinig aannemelijk (CGVS1, p.13).

U verklaarde eveneens dat het incident waarbij de taliban voor het eerst naar uw huis kwam om u te zoeken twee en een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan plaatsvond (CGVS, p.13). Doch stelde u ook dat u de dreigbrief van de taliban ongeveer vijf tot zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ontving (CGVS1, p.12). Gezien u op het CGVS verklaarde de dreigbrief van de taliban de dag na hun bezoek ontvangen te hebben, kunnen er vraagtekens worden gezet bij uw verklaringen over het tijdstip en de verdere chronologie van de door u aangehaalde gebeurtenissen.

Opnieuw kan u uw asielrelaas niet op een coherente chronologische manier uiteenzetten, dit ondermijnt de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien kunnen door de vele incoherenties en ongeloofwaardigheden inzake uw identiteit en vervolgingsfeiten (zie supra) ook de nodige vragen worden gesteld bij het door u aangehaalde profiel. Daarom kan, gelet op al het voorgaande, het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw tewerkstelling bij de Afghaanse Nationale Politie.

Evenmin kunnen de andere door u voorgelegde stukken bovenstaande appreciatie van uw verzoek in positieve zin wijzigen. De dreigbrief van de taliban en de brief van de dorpsouderen kunnen allesbehalve overtuigen. Bij de "originele" dreigbrief kan worden vastgesteld dat er werd geschreven op een kleurenkopie en bij de brief die van de maliks afkomstig zou zijn, ontbreekt dan weer elke vorm van hoofding en datum. Deze brieven kunnen door eender wie op eender welk moment zijn opgesteld, de herkomst en de authenticiteit van deze documenten kan op geen enkele manier worden vastgesteld waardoor de bewijswaarde minimaal is. De foto die u als lid van de Nationale Politie moet tonen is louter een pasfoto die op geen enkele manier uw lidmaatschap of tewerkstelling kan bewijzen, bijgevolg kan er geen bewijswaarde worden toegekend. De documenten van uw vader en broer hebben geen enkele betrekking op het door uw aangehaalde asielrelaas en hebben dus ook geen bewijswaarde.

Uw originele 'taskara' is evenmin van die aard om alsnog uw identiteit, opgegeven in België, aan te tonen. Immers, wat de door u neergelegde documenten betreft, moet in het algemeen worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgelegd.

Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouds nog een opmerking en verduidelijking bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van

2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiiten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban

zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen. Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op zijn verwesterd profiel en het feit dat hij bijna twee jaar in België verblijft. Tot slot stipt verzoeker aangaande de subsidiaire beschermingsstatus het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels en 's Raads rechtspraak.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.2. Verweerder legt op 10 december 2024 een aanvullende nota van 9 december 2024 neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
 - EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
 - EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.
- Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
 - EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
 - EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
 - EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
 - EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
 - EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
 - EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
 - UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
 - CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

In het rapport van CEDOCA van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in voetnoot.

3.3. De advocaat van verzoeker wijst er ter terechtzitting op dat Jalalabad-Nangarhar voor de machtsovername pro-taliban was, dat de broer van verzoeker in België is, dat verzoeker in een carwash werkt en dat hij enkel contact heeft met een zus in Afghanistan, dat zijn moeder overleden is. Verzoeker stelt dat zijn moeder omgebracht is door de taliban en ze haar verweten dat haar zonen naar de ongelovigen zijn gegaan. Hij wijst erop dat zijn broer in het leger zat, dat hij al lang in België is, dat hij hier erkend is en dat diens kinderen hier geboren zijn.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee

onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban doordat hij zich had aangesloten bij de Afghaanse Nationale Politie (hierna: ANP) en de taliban hem zochten.

In het huidige stadium van de procedure en na grondig onderzoek van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat bepaalde elementen van het profiel van verzoeker meer onderzoek vergen, dermate dat de Raad niet in staat is om zich met voldoende kennis van zaken uit te spreken over het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker of een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad herhaalt dat verzoeker vreest om bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden omwille van zijn tewerkstelling bij de ANP. Bij het uiteenzetten van zijn vluchtrelaas wijst verzoeker er ook op dat hij in het verleden problemen gekend heeft met de taliban daar ze naar zijn broer vroegen – die in Afghanistan in het leger was en naar België is gevlucht – en dit de reden was dat hij zich bij de ANP heeft aangesloten.

4.4.1. De kernvraag is of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn verklaarde tewerkstelling voor de ANP. Echter in de huidige fase van de procedure is de Raad niet in de mogelijkheid om met volledige kennis van zaken hierover te oordelen.

Na grondig doornemen van het administratief dossier blijkt dat de verschillende motieven van de bestreden beslissing niet voldoende draagkrachtig zijn om het besluit te schragen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij *“lid (...) (is) geweest van de ‘Afghaanse Nationale Politie (ANP) en heir gedurende een periode van ongeveer drie jaar (...) (was) tewerkgesteld.”*

Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat *“Hoewel u een aantal zaken kan vertellen over uw zogenaamde tewerkstelling bij de ANP, dient te worden opgemerkt dat er toch enkele elementen aanwezig zijn die ervoor zorgen dat de geloofwaardigheid en doorleefdheid van het door u aangemeten profiel in vraag kan worden gesteld. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u naar school ging tot de zevende graad, wat toch enige scholing en alfabetisering veronderstelt (CGVS1, p.4). Echter, wanneer u gevraagd wordt wanneer u bij de ANP begonnen bent, stelt u dat u niks kan zeggen over die datum aangezien u niet geschoold bent. U kan ook enkel gissen wat uw leeftijd op dat moment geweest zou zijn (CGVS1, p.7). Dit is niet ernstig. Eveneens wanneer gevraagd wordt welke rang u binnen de ANP had, verklaart u dat u geen specifieke rang had omdat u niet geschoold was; een uitleg die alweer geen hout snijdt gelet op uw eerdere verklaring dat u tot de 7e graad naar school ging (CGVS1, p.10).*

Verder kan ook worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud meerdere keren aanhaalt voor de lokale politie (ALP) gewerkt te hebben (CGVS1, p.3 & 6). Gevraagd of u dan voor de lokale of voor nationale politie werkte, antwoordde u dan ineens voor de nationale politie gewerkt te hebben (CGVS1, p.7). Het is opmerkelijk dat u niet coherent bent wanneer u vertelt over uw tewerkstelling in Afghanistan, en dat u zowel de termen ‘lokale’ als ‘nationale’ politie door elkaar gebruikt en het onderscheid niet kan maken. Dit alles doet de wenkbrauwen fronsen en zorgt ervoor dat er vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid omtrent uw aangehaalde tewerkstelling. In dezelfde context moet opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heel duidelijk vermeldde dat u bij de ‘snelwegpolitie’ heeft gewerkt, waarvan u verder niet specificeert of het tot de lokale of nationale politie behoort (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 10 januari 2023, vraag 5).”

De Raad stelt vast dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen naar school is geweest tot de zevende graad, doch volgens zijn verklaringen niet kan lezen en schrijven en zichzelf bestempelt als ‘ongeschoold’, een indicatie geeft van wanneer hij begonnen is met werken bij de ANP, met name toen hij 20 of 21 was. Ook dient vastgesteld te worden dat, behoudens de vraag of verzoeker kon lezen en/of schrijven, waarop hij overigens negatief heeft geantwoord, geen verdere vragen werden gesteld of duiding werd gevraagd bij verzoekers verklaring dat hij tot de zevende graad naar school is geweest. Er kan dan ook niet blijken tot welke leeftijd verzoeker naar school is geweest, of hij frequent naar school ging, wat de reden is dat hij niettegenstaande enige scholing niet kan lezen of schrijven, noch of hij, nadat hij met school is gestopt omdat de taliban hem lastigviel omwille van zijn broer, zich onmiddellijk bij de ANP heeft aangesloten. Gezien niet meer uitgebreid werd ingegaan op het niveau van de door verzoeker ondergane scholing, kan ook niet zonder meer gesteld worden dat de uitleg dat hij geen specifieke rang had omdat hij niet geschoold was, geen hout snijdt. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift ook terecht opmerkt, heeft hij zijn rang/graad wel meegedeeld, minstens dient vastgesteld te worden dat verzoeker hieromtrent enige verduidelijking gaf. Hij wees erop dat hij sarbaaz, soldaat was, dat hij een gewone soldaat was en geen rang had omdat hij geen ‘opleiding’ had, dat om een rang te krijgen je ‘education’ moest hebben, wat hij niet had en dat hij eerste klas soldaat was omdat hij goed met een kalashnikov overweg kon (persoonlijk onderhoud CGVS 31 oktober 2023, p. 5). De Raad stelt vast dat verder niet werd gevraagd waarop verzoeker doelde met zijn stellingen dat hij geen ‘opleiding’ of ‘education’ had. Ook kan nog opgemerkt worden dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 21 juni 2023 ook reeds antwoordde, op de vraag wat zijn rang was, dat hij een eerste klas soldaat was daar hij niet geschoold was en geen specifieke rang had (p. 10).

Hoewel het voorts bevreemdend is dat verzoeker tweemaal melding maakt van de lokale politie in plaats van de nationale politie, is dit motief op zichzelf niet voldoende om de tewerkstelling van verzoeker als soldaat bij de ANP in twijfel te trekken. Dit geldt des te meer nu verzoeker op 10 juni 2022 bij de DVZ reeds verklaarde dat hij soldaat was bij de nationale politie op de weg in Zabul provincie (verklaring DVZ, nr. 12) en hij, nadat hij blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud van 21 juni 2023 tweemaal verklaard heeft voor de lokale politie in Zabul te hebben gewerkt, op de vraag of hij bij de nationale of lokale politie was, antwoordde dat hij bij de nationale politie was (p. 7), en hij op de vraag naar welke divisie hij werd getransfereerd,

antwoordde dat zij stadspolitie waren die in checkpoints werkten die veiligheidsmaatregelen namen voor voertuigen, dat het ging om de veiligheid van de hoofdweg (p. 8), dat hij gestationeerd was in Zabul district (p. 10), dat hij werkte in een politie-eenheid in een highway unit die start van Ghazni provincie met veel checkpoints op de snelweg tot Kandahar provincie (p. 11). Nu verzoeker aldus reeds op 10 juni 2022 bij de DVZ erop wees dat hij bij de nationale politie op de weg was en daarna op 21 juni 2023 er opnieuw op wees dat hij tewerkgesteld was in het kader van de veiligheid van de hoofdweg, en voorts uit de vragenlijst van 10 januari 2023 niet blijkt dat verzoeker, nadat hij vermeldde dat hij werkte bij de snelwegpolitie en gestationeerd was in de Zabul provincie, werd gevraagd tot welke politie de snelwegpolitie behoorde, laat ook het argument *“In dezelfde context moet opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heel duidelijk vermeldde dat u bij de ‘snelwegpolitie’ heeft gewerkt, waarvan u verder niet specificeert of het tot de lokale of nationale politie behoort (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 10 januari 2023, vraag 5).”* niet toe om zijn tewerkstelling bij de ANP op zich in twijfel te trekken.

De Raad stelt vast dat er *in casu* geen landeninformatie voorligt waaraan verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling als soldaat bij de ANP die werkte in een checkpoint aan de hoofdweg in Zabul provincie, kunnen worden afgetoetst. Zoals verzoeker aangeeft, heeft hij verklaringen afgelegd over het registratieproces, over hoe een wapen wordt gekuist, over het loon, over de training en het uniform en over de werkverdeling in shifts op de checkpoint.

Verweerder merkt verder in de bestreden beslissing wel nog op dat door de vele incoherenties en ongeloofwaardigheden inzake zijn identiteit en vervolgingsfeiten, ook de nodige vragen kunnen gesteld worden bij zijn profiel en dat daarom hij geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker betreffende zijn tewerkstelling bij de ANP. Echter het feit dat geen geloof zou kunnen worden gehecht aan de verklaarde vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan voor zijn vlucht uit Afghanistan en er vraagtekens rijzen bij verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit, volstaat op zich niet om geen geloof te hechten aan zijn voorgehouden profiel van soldaat bij de ANP.

De Raad herhaalt in dit opzicht dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

In dit kader wijst de Raad erop dat volgens de landeninformatie vindbaar in de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 (p. 28-29), bron waarnaar verweerder met een weblink in zijn aanvullende nota van 9 december 2024 verwijst, vroegere leden van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF) een prioritair doelwit zijn van de taliban. Er was reeds gedurende de jaren voor de machtsovername sprake van aanvallen tegen legerbasissen, politiestations, checkpoints, doelgerichte moorden, executies, verdwijningen en foltering van het personeel van de ANDSF en dit werd uitdrukkelijk gelegitimeerd door de *“Layeha”* gedragscode van de taliban. Op het ogenblik van de machtsovername in de zomer van 2021 werden vele ANDSF-leden vermoord, die zich overgaven of werden vastgehouden. Na de machtsovername werd een algemene amnestie afgekondigd, voor iedereen die tegen de taliban heeft gevochten. Echter, zijn er voortdurende meldingen van talibanleden die deze amnestie niet respecteren waarbij voormalige ANDSF-leden en hun familieleden in het hele land worden onderworpen aan mensenrechtenschendingen, inclusief moorden, gedwongen verdwijningen en foltering. Ook al werden talibanstrijders herhaaldelijk aangemoedigd om de algemene amnestie te respecteren, is er weinig informatie over individuele talibanleden die de gevolgen van het verbreken van de amnestie moesten ondergaan. Elementen zoals onder meer wraak of persoonlijke conflicten kunnen een rol spelen in het gevisieerd worden. Voorts blijkt uit de beschikbare data dat er sprake is van moorden en mishandelingen van personen die verschillende posities bekleden bij de veiligheidsdiensten van de voormalige overheid. De meeste mensenrechtenschendingen, inclusief moorden, gedwongen verdwijningen en arbitraire arrestaties en vasthoudingen, gebeurden in de vier maanden na de machtsovername, maar zetten zich voort in 2022 en 2023. Ook al wilden de taliban vroegere ANDSF-leden doen aansluiten bij hun rangen, bleken deze inspanningen weinig succesvol omwille van de angst voor vergelding waardoor velen onderdoken of het land verlieten. Er werden eveneens inspanningen gedaan door taliban om vroegere veiligheidsmedewerkers op te sporen via lokale informanten, registratiecampagnes van vroeger ANDSF-personeel en mogelijk het gebruik van eerdere overheidsdatabases. In februari 2022 begonnen de taliban met huis-aan-huiszoekingen in verschillende delen van het land, met de bedoeling vroeger overheidspersoneel en ANDSF-leden op te sporen.

Ook in de EUAA *Country Focus* van december 2023 (p. 60), waarnaar verweerder in de bestreden beslissing met vermelding van een weblink verwijst, en de EUAA *Country Focus* van november 2024 (p. 89), waarnaar verweerder in de aanvullende nota van 9 december 2024 met vermelding van een weblink verwijst, leest de Raad dat UNAMA meldde dat zij willekeurige arrestaties, opsluitingen, foltering en mishandeling alsook moorden op voormalige regeringsambtenaren en voormalige leden van de ANDSF bleven registreren, hoewel

zij geen uitsplitsing van de gegevens op basis van het profiel van de slachtoffers hebben verstrekt, dat onder de moorden op voormalige overheidsmedewerkers die HRRL in de periode oktober 2022 - juni 2023 registreerde, er onder meer politieagenten en voormalige grenspolitieagenten waren. Ook kan nog gelezen worden dat volgens een internationale journalist en een internationale analist het niet mogelijk is om conclusies te trekken of patronen te identificeren met betrekking tot wie het doelwit is en wie niet onder het burger- en veiligheidspersoneel van de voormalige regering.

Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op leden van de voormalige veiligheidsdiensten. Volgens een bron kunnen zij er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer kunnen worden van een actie van de taliban en zich nooit veilig voelen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 70 geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, waarnaar verweerder in de bestreden beslissing met vermelding van een weblink verwijst).

Uit het voorgaande blijkt dat indien verzoeker met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zijn tewerkstelling kan aannemelijk maken, een hoog vervolgingsrisico uit de objectieve informatie blijkt, ook al had verzoeker zelf geen hoge functie binnen de ANP. Zo blijkt eveneens uit de door verweerder in de bestreden beslissing gehanteerde bron EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022 – waarbij de weblink wordt vermeld – dat volgens UNAMA mensen met een verschillende graad van band met de voormalige overheid het slachtoffer kunnen worden van geweld door de taliban, “*from senior officials, to drivers, bodyguards and relatives*”. Men dient volgens UNAMA geen hoge functie te hebben binnen het voormalige overheidsapparaat om mogelijk gevisieerd te worden (p. 80-81).

Echter, zoals hoger gesteld, beschikt de Raad niet over voldoende objectieve informatie om met afdoende kennis van zaken over de geloofwaardigheid van die tewerkstelling te oordelen.

4.4.2. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat in de bestreden beslissing geheel niet wordt ingegaan op de verklaring van verzoeker, bij de uiteenzetting van zijn vluchtrelaas, dat hij onderweg naar school gestopt werd door de taliban die hem naar zijn broer vroegen en stelden dat hij hem moest vinden voor hen, dat zijn broer voor de Amerikanen werkte en een ongelovige was en dat hij hierna vaak werd lastiggevallen, en hij naar de politie ging (persoonlijk onderhoud CGVS 21 juni 2023, p. 6), dat de taliban hem lastigviel omdat zijn broer in het leger was in Paktia en dat zijn broer nu in België leeft (persoonlijk onderhoud CGVS 21 juni 2023, p. 4). Verzoeker wijst er ter terechtzitting nog op dat ze zijn moeder hebben omgebracht daar ze haar verweten dat haar zonen ongelovigen/afvalligen waren, waarna hij er ook op duidt dat zijn broer bij het leger was in Afghanistan en nu reeds lang in België is, dat hij hier erkend is.

De Raad wijst erop dat verzoeker op 10 juni 2022 verklaarde dat hij een broer heeft A.N.G., die in België verblijft (verklaring DVZ, nr. 19, 21).

De Raad merkt daarnaast op dat verweerder in zijn beslissing geen enkel motief wijdt aan verzoekers broer en/of diens tewerkstelling zodat hij ook niet uitdrukkelijk betwist dat verzoekers broer A.N.G. bij het leger in Afghanistan heeft gewerkt, noch dat verzoeker de broer is van A.N.G. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet of en desgevallend op welke gronden de broer A.N.G. van verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg.

Daarnaast, in de hypothese dat verzoekers broer A.N.G. werd erkend als vluchteling, dient de Raad nog vast te stellen dat het administratief dossier van verweerder noch een kopie van de verklaringen bij de DVZ noch een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op naam van zijn broer A.N.G. bevat.

Het is voor het beoordelen van de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas en zijn voorgehouden profiel – nu hij als reden voor het zich aansluiten bij de ALP de problemen met de taliban naar aanleiding van de tewerkstelling en de vlucht van zijn broer opgaf – niet geheel zonder belang te weten of verzoeker een broer A.N.G. heeft, of deze persoon al dan niet gewerkt heeft voor het voormalige Afghaanse leger en of deze persoon op grond van deze werkzaamheden problemen heeft ondervonden met de taliban en hierdoor erkend werd als vluchteling. De Raad stelt vast, het weze herhaald, dat het administratief dossier van verweerder geen informatie bevat omtrent het verzoek om internationale bescherming van de broer A.N.G. van verzoeker.

Verweerder toont in de bestreden beslissing nergens aan, noch blijkt dat de erkenning van de heer A.N.G. als vluchteling volledig losstaat van verzoekers situatie, noch zijn er indicaties die daarop wijzen.

4.5. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting, gelet op het ontbreken van informatie over de voormalige ANP en gelet op het ontbreken van informatie over de procedure tot internationale bescherming van verzoekers vermeende broer A.N.G. en van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de

Raad het beschermingsverzoek van verzoeker in deze stand van zaken niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

4.6. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER